

Προκοπή και φιλότιμο - Του Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Δορμπαράκη

/ [Γνώμες](#)

«Ο προκομμένος άνθρωπος, σε όποια ζωή κι αν βρεθεί, είτε Μοναχός είτε λαϊκός, θα κάνει προκοπή πνευματική, γιατί θα εργασθεί φιλότιμα. Ενώ ο άνθρωπος που δεν καλλιεργεί το φιλότιμο που του χάρισε ο Θεός, ανεπρόκοπος θα είναι και στη μια ζωή και στην άλλη» (Π. Μ. Σωτήρχος, Γέρων Παΐσιος, Βίος, Διδαχές..., εκδ. Παπαδημητρίου, 2009).

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης

Αγχώνονται πολλοί χριστιανοί νέοι άνθρωποι, και όχι μόνο, για την επιλογή που θα κάνουν στη ζωή τους: να γίνουν έγγαμοι ή να καλογερέψουν. Και δικαίως: η επιλογή αυτή αποτελεί ίσως την πιο καίρια απόφαση που πρέπει να λάβουν – καθορίζεται η περαιτέρω πορεία τους. Πολλοί μάλιστα αναλίσκονται στην αναζήτηση εκείνων των ανθρώπων, πνευματικών, μοναχών, Γεροντάδων, που θα τους δώσουν μία απάντηση που θα τους πείσει ότι είναι η πιο ενδεδειγμένη γι’

αυτούς. Δεν είναι λίγοι εκείνοι μάλιστα που εύχονται να συναντήσουν έναν διορατικό και προορατικό Γέροντα, ώστε αυτό που θα τους πει να έχει τη «σφραγίδα» του Θεού – δεν θα λαθέψουν μ' αυτό που θα ακολουθήσουν! Κι εννοείται ότι οι άγιοι Γέροντες της εποχής μας, Πορφύριος, Παΐσιος, Ιάκωβος κ.ά., δέχονταν πολύ συχνά τέτοιους επισκέπτες που τους πίεζαν να αποφασίσουν αυτοί για εκείνους.

Η απάντηση βεβαίως που έδιναν οι σοφοί αυτοί άνθρωποι, σοφοί όχι μόνον από φωτισμό Θεού αλλά και από τη μακρά εμπειρία που είχαν από τις σχέσεις τους με τους ανθρώπους, ήταν ίσως απρόσμενη και όχι η πλήρως «επιθυμητή» από τους επισκέπτες τους: τους έστρεφαν στον εαυτό τους, ώστε αυτοί μόνον τους να αποφασίσουν για τη ζωή τους. Η απάντηση για παράδειγμα που έδωσε ο άγιος Πορφύριος σε έναν τέτοιο νεαρό που τον ρώτησε τι θα ήθελε ο Θεός γι' αυτόν είναι ό,τι ρεαλιστικότερο και λογικό και υποδειγματικό: «ο Θεός θέλει για σένα ό,τι εσύ θέλεις βαθιά μέσα σου». Κι αυτό βεβαίως σημαίνει ότι τελικώς όλοι μέσα μας, αν αφουγκραστούμε την καρδιά μας, ξέρουμε τι πρέπει να κάνουμε – η καρδιά μας είναι ο καλύτερος σύμβουλός μας. Πρόκειται νομίζουμε για το ίδιο που επεσήμαινε και ο άγιος Παΐσιος σε παρόμοιους προβληματισμούς: «Αν έχεις εννιά λογισμούς από τους δέκα να γίνεις καλόγερος και έναν λογισμό να παντρευτείς, τότε να παντρευτείς. Γιατί ο ένας αυτός θα σε ταλαιπωρεί ολόκληρη τη ζωή σου».

Στο παραπάνω παρατιθέμενο απόσπασμα όμως του οσίου Παϊσίου έχουμε και κάτι επιπλέον. Ο όσιος ξεπερνά τον προβληματισμό της κρίσιμης απόφασης για τον δρόμο ζωής: έγγαμος ή μοναχός, και προσανατολίζει στο πιο σημαντικό κατ' αυτόν στοιχείο: τη φιλοτιμία. Αν είμαστε φιλότιμοι, σημειώνει, και λάθος επιλογή να κάνουμε ο Θεός δεν θα μας αφήσει. Θα ευλογήσει και τη λάθος επιλογή μας και θα μας βοηθήσει να προκόψουμε, δηλαδή να προχωρήσουμε τη σχέση μας μ' Εκείνον και να τελειωθούμε. Οπότε μπορεί κάποιος να γίνει καλόγερος ενώ το χάρισμά του είναι ο έγγαμος βίος, αλλά αν είναι φιλότιμος θα γίνει προκομένος καλόγερος και θα αγιάσει. Κι από την άλλη: μπορεί κάποιος να συζευχθεί, ενώ η κλήση του είναι για μοναχός, αλλά εφόσον είναι φιλότιμος θα είναι καλός σύζυγος και καλός οικογενειάρχης – ο αγιασμός του θα επέλθει μέσα από τον δρόμο αυτόν ζωής.

Το ερώτημα βεβαίως είναι τι σημαίνει φιλοτιμία για τον άγιο; Κι η απάντηση που παίρνουμε από τα λόγια του, προφορικά και γραπτά, είναι: ο πιστός άνθρωπος να έχει αίσθηση της παρουσίας του Χριστού στη ζωή του που τον κινητοποιεί να αγωνίζεται με ευαισθησία στην τήρηση των αγίων εντολών του Χριστού, μάλιστα δε της αγάπης. Μπορούμε με βεβαιότητα να πούμε πως ό,τι εξέφραζε ο μέγας Γέρων με τη λέξη «φιλοτιμία» ήταν το ίδιο που εξέφραζε με τη λέξη «αρχοντιά»,

πιο συγκεκριμένα μάλιστα με τη φράση «αρχοντική αγάπη». Ο ίδιος ο Θεός είναι ο άρχοντας της αγάπης κατά τον άγιο, συνεπώς και ο φιλότιμος άνθρωπος είναι ο αγωνιζόμενος να μοιάσει του Θεού του. Ευνόητο έτσι ότι η φιλοτιμία συνιστά ζεύγος με την προκοπή. Προκόβει ο φιλότιμος, ό,τι κι αν κάνει και όπου κι αν βρίσκεται, προκόβει δηλαδή ο ευαίσθητος άνθρωπος που τις εντολές του Χριστού τις θεωρεί ως τον μεγαλύτερο θησαυρό της ζωής του.

Πηγή: Pemptousia.gr